

sig forgyldte Stangbriller til. De gav det blankt barberede Ansigt et prælatagtigt Udseende, hvad ogsaa udtrykkeligt var tilsigtet. Siden det var hændet ham, at han af sine egne politiske Meningsfæller havde hørt sin Broders forhadte Navn nævne med Anerkendelse, havde han mere og mere sluttet sig til et lille Samfund af Fromme, hos hvem al Døgnet's Larm og navnlig al Tale om Politik var bandlyst.

Han modtog da ogsaa Broderen med en Bemærkning, der paa Forhaand afviste enhver Diskussion om Dagens store Begivenhed.

»I faar altsaa nu jeres Vilje,« sagde han i verdensfjern Tone. »Du kender mine Anskuelser, saa det er ikke værd, vi taler mere om det. Naar Tiden kommer, vil vi faa at se, hvem af os der havde Ret.«

Middagsmaaltidet forløb saa højtideligt som en Altergang. Nede paa Gaden var der til Gengæld et usædvanligt Liv. Løbesedlerne med Ministerlisten var kort forinden bleven spredt omkring i Byen. Tyges Udnævnelse, der iøvrigt havde været sikkert ventet, var nu officiel. Man kunde høre Folk raabe hans Navn til hinanden over Gaden.

Kancelliraaden, der præsiderede for Bordenden med Guldbriller og Kalot, lod ganske uberørt af det hele Røre. Han underholdt sine Brodersønner med nogle langtrukne Erindringer fra sin Ungdoms Læreaar i Tyskland, som de ikke ved denne Lejlighed